

Sunget af norske Tutta Rolf på Frederiksberg Teater 1939 i Stentoft-revyn 'Leve de nordiske piger' . En opfordring til nordisk sammenhold i en tid, hvor fremtiden var frygtet. Musik af Åge Stentoft og teksten af Børge Müller.

Jeg var bare atten år, og du kom mig imøde,
månen lo - vi dansed' til den yndigste musik,
og dine løfter var så mange og så søde,
og jeg tro'de på dem - til du gik.

Alt var kun en drøm,
en flygtig illusion,
der bare kom og svandt,
Der stod jeg tilbage,
hjælpeløs forladt,
i lyset af en månestråle.

Hjertet slog lidt tungt,
jeg græd vist osse lidt,
jeg var kun atten år
og så lillebitte i den store nat,
jeg havde kun min månestråle.

Alle dine kys og alle dine ord,
alle de løfter jeg fik -
hvad var de værd - betød de ikke spor?
- nej, det var bare lidt stemningsmusik.

Alt var kun en drøm,
en flygtig illusion,
der bare kom og svandt.
Der stod jeg tilbage,
hjælpeløs forladt,
i lyset af en månestråle.

Jeg var bare atten år, og jeg har danset siden,
ingen, der har bedt mig, har jeg svaret med et nej.

Men der er noget, der har fulgt mig hele tiden:

Mindet om den ene dans med dig.

Den var kun en drøm,
en flygtig illusion,
der bare kom og svandt

- to minutters lykke --

tusind dages savn

og mindet om en månestråle.

Hvergang det bli'r nat,

så drømmer jeg igen,

at det, du sa' var sandt

- ved mit åbne vindu hvisker jeg dit navn,

jeg hvisker til min månestråle.

Som en natlig gæst, der kommer til mit hus

og sendt af himlen herved,

flagrer den herind på nattevindens sus

dansende - jeg danser med, skønt jeg ved,

alt er kun en drøm,

en flygtig illusion,

der er forbi om lidt,

så står jeg tilbage,

hjælpeløs forladt,

i lyset af en månestråle.

--